en Sprogøvelse — noget Holberg selv *theoretisk* aldrig kom ud over — og Indholdet som forholdsvis ligegyldigt. De latinske Digtere, som Holberg naturligvis havde læst, havde han altsaa taget paa samme Vis, og det var først, da han — »der levede paa et Sted, hvor der er saa god Forraad paa Poeter, som paa Fluer i September« — blev smittet af samme Syge og fik Lyst til »ikke altid at være en ledig Tilhører« — først da gav han sig i Lav med at se lidt nærmere paa, hvad det egentlig var, de latinske Digtere serverede. Han fik da fat paa Iuvenals 6te Satire med dens bitre Angreb paa Kvindekønnet. Holbergs stærkt udviklede Sans for det maadeholdne, for Middelvejen, oprørtes nu mod denne Overdrivelse, og han indskrænkede sig til at »raade sin gamle Ven Jens Larsen fra at gifte sig« med en ung Pige; — Ægteskab i al Almindelighed fraraader han ikke, siger han udtrykkelig.

Dette Holbergs første poetiske Arbejde henlaa imidlertid nogle Aar, før det blev trykt, og i Mellemtiden udkom hans »Peder Paars«. Var Satirer i klassisk Stil nærmest beregnede paa »dannede Læsere«, saa viser derimod »Peder Paars«, tilegnet som den var, til dem »der bo i de ny Boder« og med sin hele Titel: En sandfærdig ny Vise . . . o. s. v., trykt i dette Aar, at han vender sig til en anden Kreds af Læsere, den der endnu saa at sige ikke var »optaget« af Tidens Skribenter — Menigmand.

I »Peder Paars«s tredje Bog fremtræder »Marthe Kokketøs«, Typen for de senere Perniller, og om hende hedder det:

»Det er en Fandens listig Pige,
I Sindets Gaver man ej finder hendes Lige,
Slig vittig Kokketøs man ej skal kunne faa,
Om man fra Anholts Land til Læssø vilde gaa.
Der ikkun fattes, at hun ikke er studeret
Og slige Gaver har ved Studia formeret.
Men det er meget vel, hun ikke boglærd er —
Hun vilde komme mig og andre altfor nær:
Gid aldrig i min Tid (han sagde) nogen Kvinde
med andet mænger sig, end koge, sy og spinde.

Og senere:

— — — hvad vilde blive af,
om til Studeringer det farlig Køn sig gav?